

ਸੰਭ ਹੱਕ ਰਾਖਵੇਂ ਹਨ

ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਸ਼ਹੀਦ ਬਿਲਾਸ

ਅਰਥਾਤ

ਛੋਟੇ ਸਾਹਿਬ ਜ਼ਾਦਿਆਂ

ਸਾਹਿਬਜ਼ੋਰਾਵਰ ਸਿੰਘਜੀ, ਸਾਹਿਬ ਫਤੇ ਸਿੰਘਜੀ
ਦੀ ਕੁਰਬਾਨੀ ਦਾ ਪ੍ਰਸੰਗ ਨਾਟਕ ਦੀਆਂ
ਤਰਜਮਾਂ ਪਰ ।

ਕ੍ਰਿਤ

ਭਾਈ ਛਾਂਡਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਰਾਗੀ

ਜਿਸਨੂੰ

ਭਾਈ ਲਾਭ ਸਿੰਘ ਐਂਡ ਸਨਜ਼

ਕਮਿਸ਼ਨ ਏਜੰਟ ਪਬਲਿਸ਼ਰਜ਼ ਪੁਸਤਕਾਂ ਵਾਲੇ
ਬਚਾਰ ਮਾਈ ਸੇਵਾਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਨੇ

(ਸੰ: ੧੯੧੯ ਮਹੀਨਾ ਅਪ੍ਰੈਲ)

ਵਜ਼ੀਰ ਹਿੰਦ ਪ੍ਰੈਸ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਵਿੱਚ ਭਾਈ ਬਹਾਦਰ ਸਿੰਘ
ਮੋਨੇਜਰ ਤੇ ਪ੍ਰਿੰਟਰ ਦੇ ਯਤਨ ਨਾਲ ਛਪਵਾਇਆ ॥

ਚੌਥੀ ਵਾਰ ਕਾਪੀ ੫੦੦, ਕੀਮਤ ।) ਚਾਰ ਆਟੋ

ਸਭ ਸੱਜਣਾਂ ਨੂੰ ਵਿੱਦਤ ਹੋਵੇ
 ਕਿ ਅਸਾਂ ਏਸ ਪੁਸਤਕ ਦਾ ਹੱਕ
 ਕਾਪੀ ਰਾਈਟ ਕਰਤਾ ਪਾਸੋਂ
 ਖਰੀਦਿਆ ਹੋਯਾ ਹੈ, ਤੇ ਹਸਬ
 ਜਾਬਤਾ ਕਾਨੂੰਨੀ ਸਰਕਾਰ
 ਪਾਸੋਂ ਰਜਿਸਟਰੀ ਕਰਾਈ ਗਈ
 ਹੈ, ਜੇਕੋਈ ਸੱਜਣ ਇਸਨੂੰ ਵਧਾ
 ਘਟਾ ਕਰਕੇ ਛਾਪੇਗਾ ਤਾਂ ਉਸ
 ਨਾਲ ਕਾਨੂੰਨੀ ਸਲੂਕ ਕੀਤਾ
 ਜਾਵੇਗਾ ॥ ਆਪ ਦੇ ਦਾਸ—

ਲਾਭ ਸਿੰਘ ਐਂਡ ਸਨਜ਼
 ਕੰਮੀਸ਼ਨ ਏਜੰਟ ਤੇ ਪੁਸਤਕਾਂ ਵਾਲੇ
 ਬਜ਼ਾਰ ਮਾਈ ਸੇਵਾਂ, ਅੰਮਿਤਸਰ

੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਅਬ ਪ੍ਰਸੰਗ

ਛੋਟੇ ਸਾਹਿਬ ਜ਼ਾਦਿਆਂ ਕਾ

ਤਰਜ਼-ਨਾਟਕ

[ਗਜ਼ਲ ਤਾਲ ਨਕਦਾ]

ਧਰਮ ਕੋ ਆਨ ਕਰ ਦਸਮੇਂ ਗੁਰੂ ਜੀ
ਨੇ ਬਚਾਇਆ ਹੈ। ਕੀਆ ਕੁਰਬਾਨ ਬੇਟੋਂ
ਕੋ ਪਿਤਾ ਕਾ ਸੀਸ ਲਾਇਆ ਹੈ। ਗਿਰਾ
ਕਰ ਜੁਲਮ ਕਾ ਝੰਡਾ ਧਰਮ ਝੰਡਾ ਝੁਲਾਇਆ
ਹੈ। ਪਕੜ ਤੀਰੋਂ ਕਮਾਨੋਂ ਕੋ ਜ਼ਾਲਮਾਂ ਨੂੰ
ਉਡਾਇਆ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਕ੍ਰਿਤਘਨ ਹੋ ਉਸ
ਗੁਰੂ ਨੂੰ ਝੁਲਾਯਾ ਹੈ। ਨਾ ਕੀਤਾ ਯਾਦ
ਉਸ ਗੁਰੂ ਨੂੰ ਜਿਸਨੇ ਸਰਬੰਸ ਲਾਯਾ ਹੈ।

ਦੋਹਿਰਾ

ਅਨੰਦ ਪੁਰ ਸੇ ਜਬ ਚਲੇ ਦਸਮ ਗੁਰੂ
ਅਧਕਾਇ। ਮਾਰ ਤੁਰਕ ਸਭ ਰੋਪੜੀ
ਦਿਸ ਰਮਕੌਰ ਸਿਧਾਇ ॥

ਇਤ ਜੋਰਾਵਰ ਸਿੰਘ ਬਲਕਾਰੇ ।
ਫਤੇ ਸਿੰਘ ਜੀ ਬੀਰ ਦੁਲਾਰੇ । ਤੀਸਰ ਸੀ
ਗੁਜਰੀ ਪੁਨ ਮਾਤਾ । ਅਰ ਗੰਗੂ ਸੰਗ
ਜਾਤ ਕੁਜਾਤਾ । ਧਨ ਜੇਵਰ ਭੀ ਸਾਥ
ਅਪਾਰੀ । ਵਿਛੜ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਸੇ ਮਹਿ ਤਾਰੀ ।
ਚਲੀ ਜਾਤ ਵਿਚ ਬੀਚ ਉਜਾੜ । ਗੁਰ ਕੀ
ਮਿਲਤ ਨਹੀਂ ਕੋਈ ਸਾਰ । ਚਿੰਤਾ ਵਾਨ
ਦੇਖ ਮਹਤਾਰੀ । ਗੰਗੂ ਕਹਿਓ ਕਪਟ ਮਨ
ਧਾਰੀ ॥

[ਗੰਗੂ ਦਾ ਕਹਿਨਾ ਮਾਤਾ ਜੀ ਨੂੰ]

ਤਰਬ-ਤੁਮ ਮਨ ਮੈਂ ਧੀਰ ਧਰੋ ਨਾਹਕ ਏ ਰਾਮ ਕਰੋ ।

ਤੁਮ ਮਨ ਮੈਂ ਧੀਰਜ ਧਰੋ । ਮਾਤਾ ਜੀ ਨਾ
ਡਰੋ । ਇਹ ਖੇੜੀ ਨਗਰ ਜੋ ਭਾਰਾ । ਜਿਸ
ਮੈਂ ਬਸੇ ਮੇਰਾ ਪਰਵਾਰਾ । ਓ ਮਾਤਾ ਜੀ
ਕਰ ਬਾਰਾ । ਚਲ ਅਰਾਮ ਕਰੋ ਉਸ ਜਗਾ
ਲ ਕੋ ਜਾਕੇ ਮਿਲੇ ਹੈਂ ਗੁਰ ਕੋ ਹੋਵੇ

(੫)

ਜਿਸ ਜਗਾ ॥ ੨ ॥

ਚੌਪਈ

ਸੁਨ ਮਾਤਾ ਬੋਲੀ ਚਲ ਵਾਰੀ । ਮਿਟੇ
ਕਲੇਸ਼ ਸੀਤ ਕਾ ਭਾਰੀ । ਏ ਸੁਨ ਨਿਮਕ
ਹਰਾਮੀ ਭਾਰੇ । ਖੇੜੀ ਨਗਰ ਧਾਮ ਅਪਨਾਰੇ ।
ਲਿਆਇ ਤੁਰਤ ਡੇਰਾ ਕਰਵਯੋ ।
ਅਪਨ ਮਾਤ ਸੋਭੀ ਕੋ ਕਹਯੋ । ਜ਼ਹਿਰ
ਮਿਲਾਇ ਅੰਨ ਕਰ ਤਿਆਰ । ਤੁਰਤ
ਛਕਾਇ ਤੀਨ ਦੇ ਮਾਰ । ਸੋਭੀ ਸੁਨ ਤਬ
ਐਸ ਉਚਾਰੀ ॥ ਕਹੋ ਪੂਤ ਕਿਆ ਇਨ੍ਹਾਂ
ਬਿਗਾਰੀ ॥

[ਸੋਭੀ ਦਾ ਸਮਝਾਨਾ ਗੰਗੂ ਨੂੰ]

ਤਰਜ-ਦਾਦਰਾ

ਯੇ ਬਿਰਧ ਮਾਤਾ ਬਾਲ ਦੋਊ ਇਨ੍ਹਾਂ
ਵਿਗਾੜਿਆ ਕਿਆ । ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਤੂੰ
ਮਾਰੇਂ ਇਨਕੋ ਦਸ ਤੋ ਜ਼ਰਾ । ਨਾ ਪਾਪ
ਕਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਗਵਾਇਆ ਕਿਆ ।

(੬)

ਮਸੂਮ ਬੱਚੇ ਛੋਟੇ ਹੈਂ ਔਰ ਬਿਰਧ ਹੈ
ਮਾਤਾ । ਤੂੰ ਕੀ ਜੁਲਮ ਕਰਨੇ ਲੱਗਾ ਐ
ਹੱਤਿਆਰਿਆ । ਔਰ ਕਿਸੀ ਤਰਕੀਬ
ਸੇਂ ਤੂੰ ਧਨ ਲੈ ਸਗਲ ਚੁਰਾਏ । ਏ ਸੁਨ
ਪਾਪੀ ਨੇ ਤਬੀ ਇਸ ਬਿਧ ਕੀਓ ਬਨਾਏ ।

ਚੌਪਈ

ਆਧੀ ਰਾਤ ਸੋਏ ਜਬ ਸਾਰੇ । ਧਨ
ਚੁਰਾਏ ਸਭ ਹੀ ਬਦਕਾਰੇ । ਮੁਖ ਸੇ ਉਚੀ
ਚੌਰ ਪੁਕਾਰਾ । ਮਾਤਾ ਸੁਨ ਤਬ ਹਾਥ
ਪਸਾਰਾ । ਮਿਲਿਓ ਨਾ ਜਬ ਅਪਨਾ
ਅਸਬਾਬ । ਕਹੀ ਮਾਤ ਤਬ ਉਚ ਸ਼ਤਾਬ ।
ਗੰਗੂ ਹਮਰੀ ਖੁਰਜੀ ਜੋਏ । ਜੇਵਰ
ਭਰੀ ਪਟਾਰੀ ਸੋਏ । ਤੈਂ ਸੰਭਾਲ ਜੇ
ਧਰੀ ਕਿਥਾਈ । ਤਬ ਹਮ ਚਿੰਤਾ ਕਰੇ ਨ
ਕਾਈ । ਸੁਨ ਬੋਲਿਓ ਗੰਗੂ ਹਤਿਆਰਾ ।
ਗਇਓ ਗਇਓ ਮੇਰੇ ਘਰ ਸਾਰਾ । ਐਸੇ

(੭)

ਤੁਮ ਮੇਰੇ ਘਰ ਆਏ । ਪਾਇਓ ਫਲ ਮੈਂ
ਸੇਵ ਕਮਾਏ । ਕਹਿਓ ਮਾਤ ਕੋਈ ਚਰ
ਨਾ ਆਇਆ । ਬੇਟਾ ਤੈਂ ਕਿਉਂ ਰੋਲਾ
ਪਾਇਆ । ਮੇਰੇ ਨੈਨ ਨੀਂਦ ਨਹੀਂ ਪਰੀ ।
ਚਿੰਤਾ ਚਿਖਾ ਬੀਚ ਮੈਂ ਜਰੀ । ਇਹ ਸੁਨ
ਬੋਲ ਕਹੀ ਹਤਿਆਰੇ । ਨਿਮਕ ਹਰਾਮੀ
ਕੂੜੇ ਕਾਰੇ । ਮੈਂ ਤੁਮਰੀ ਅਜ ਜਾਨ
ਬਚਾਈ । ਤੁਹਿਝੂਠੀ ਮੁਹਿ ਤੁਹਮਤ ਲਾਈ ।
ਛਤੀ ਹੁਤੇ ਅਕ੍ਰਿਤਘਨ ਭਾਰੇ । ਪਰਸ
ਰਾਮ ਨੇ ਤਾਹੀਂ ਮਾਰੇ । ਮੇਰੇ ਘਰ ਸੇ
ਅਬ ਹੀ ਨਿਕਸੋ । ਉਠੋ ਉਠੋ ਅਬ
ਛੇਤੀ ਖਿਸਕੋ ॥

[ਗੰਗੂ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਮਾਤਾ ਜੀ ਨੂੰ]

ਤਰਜ-ਛੋਡੋ ਮੇਰੀ ਬਈਆਂ ਜੀ ॥ ੩ ਤਾਰ

ਚੱਲ ਚੱਲ ਮਾਈ ਬਾਤਾਂ ਨਾ ਬਨਾ ।
ਮੈਂ ਤਾਂ ਜਾਨ ਲੀਆ ਮਾਈ ਤੁਸੀਂ ਕ੍ਰਿਤਘਨ

(੮)

ਭਾਰੀ । ਮੇਰਾ ਕੀਤਾ ਨਾ ਜਾਤਾ ਅਜੀ ਵਾ
ਵਾ ਵਾ ਵਾ । ਮੁਹੇ ਤੁਹਮਤ ਲਗਾਈ
ਝੁਠੀਆ । ਅਬ ਬਦਲਾ ਲਉਂ ਮਾਈ
ਤੁਮੇ ਛਾਡੁੰਗਾ ਮੈਂ ਨਾਹੀਂ । ਅਬ ਤੁਰਕਾਂ
ਦੇ ਹਾਥ ਮੈਂ ਦੇਉਂ ਫੜਾਈ ॥ ੪ ॥

ਦੋਹਿਰਾ

ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਹਿ ਦੁਸ਼ਟ ਤਬ ਗਇਓ
ਮੁਰੰਡੇ ਧਾਇ ॥ ਜਾਨੀ ਖਾਂ ਮਾਨੀ ਦੇਉ
ਤਿਨਕੋ ਜਾਇ ਲਿਆਇ ॥

ਚੌਪਈ

ਦੇਉ ਬੀਰ ਅਰ ਮਾਤਾ ਤਾਈਂ । ਕਰ
ਕਰ ਦੁਸ਼ਟ ਦੀਏ ਪਕੜਾਈ । ਵੇ ਜਾਲਮ
ਆਗੇ ਹਲਕਾਏ । ਰਖਤ ਵੈਰ ਗੁਰ ਸੰਗ
ਅਧਕਾਏ । ਪਿਤਾ ਇਨ੍ਹਾਂ ਕਾ ਬੀਚ
ਭੰਗਾਨੀ । ਜੁੱਧ ਬੀਚ ਗੁਰ ਕੀਨਾ ਫਾਨੀ ।
ਇਸ ਹਿਤ ਜਾਲਮ ਜੁਲਮ ਕਮਾਤ ।

(੯)

ਦੋਉ ਬੀਰ ਫੜ ਮਾਤਾ ਸਾਬ । ਰਬ
ਬਠਾਇ ਸਰਹਿੰਦ ਲਿਆਏ । ਦੇਖ ਬਜੀਦ
ਖਾਨ ਹਰਖਾਏ ॥

ਦੋਹਿਰਾਂ

ਮੁਖੋਂ ਕਹੀ ਜਾਂ ਕੈਦ ਹੈ ਲਾਖ ਕਰੋੜੀ
ਹਿੰਦ । ਉਸੀ ਬੁਰਜ ਮਹਿ ਰਾਖੀਓ ਦਸਮ
ਗੁਰੂ ਕੀ ਬਿੰਦ ॥

ਚੌਪਈ

ਕਲ ਕੋ ਇਨ੍ਹੈਂ ਦੀ ਨਸੈਂ ਲਿਆਵੋਂ ਨਹੀਂ
ਕਤਲ ਕਰ ਧਰਨ ਗਡਾਵੋਂ । ਏ ਸੁਨ
ਜਾਨੀ ਖਾਂ ਅਰ ਮਾਨੀ । ਬੁਰਜ ਬੀਚ
ਤਬ ਲਿਆਵਤ ਖਾਨੀ । ਗੁਰ ਸੁਤ ਮਾਤਾ
ਤਾਹਿ ਠਰਾਈ । ਵਾਪਸ ਹਟ ਅਪਨੇ ਘਰ
ਧਾਈ । ਐਸੋ ਸਮਾਂ ਦੇਖ ਭੈਵਾਨੰ । ਚਿੰਤ
ਕਰਤ ਭਈ ਮਾਤ ਮਹਾਨ ॥

[ਮਾਤਾ ਜੀ ਕਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਅਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਨੀ]
 ਭਰਜ-ਐ ਬੁਤ ਜੁਦਾ ਕਿਆ ਖਾਬ ਦੇਖਾ ਐ ਮੇਰੇ ਖੁਦਾ ॥
 ਤਾਲ ਵਈਆ ॥

ਐ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ਯੇ ਭਾਣਾ ਤੈਂ ਕੈਸੇ ਵਰ-
 ਤਾਇਆ ਹੈ । ਆਗਈ ਉਸ ਨਗਰ ਮੇਂ
 ਜਿਥੇ ਜਾਲਮਾ ਦਾ ਰਾਜ । ਨਿੱਤ ਸੁਨਦੀ
 ਥੀ ਸਿੱਖਾਂ ਸੇਵਕਾਂ ਤੋਂ ਅੱਜ ਦੇਖ ਲੀਆ ਹੈ
 ਆਜ । ਕਹਾਂ ਸਾਹਿਬ ਦੇਵੀ ਸੁੰਦੀ ਜੋ ਥੀ
 ਆਗਿਆ ਕਾਰ । ਵਿਛੜ ਕੇ ਉਹ ਕਿਧਰ
 ਗਈਆਂ ਐ ਮੇਰੇ ਕਰਤਾਰ । ਕਲਗੀਧਰ
 ਸਪੱਤ੍ਰ ਸੇਰਾ ਔਰ ਸਿੱਖ ਮਹਾਨ । ਅਜੀਤ
 ਸਿੰਘ ਜੁਝਾਰ ਸਿੰਘ ਵਿਛੜੇ ਮੁਝ ਸੇ ਆਨ ।
 ਗੰਗੂ ਬ੍ਰਾਹਮਨ ਨੀਚ ਨੇ ਏਹ ਜੁਲਮ ਕਮਾ-
 ਇਆ ਹੈ । ਨਿਮਕ ਖਾ ਕਰ ਪਾਪੀ ਨੇ ਅਤੀ
 ਧੋਹ ਕਮਾਇਆ ਹੈ । ਗੁਰਕਾ ਸਿੱਖ ਕਹਾਇਕੇ
 ਬਿਪ੍ਰ ਪੁੰਜ ਹੈ ਜੋਇ। ਇਤ ਉਤ ਪੁਨ ਦੁਹਲੋਕ
 ਸੈਂ ਮੂੰਹ ਕਾਲਾ ਤਿਸ ਹੋਇ । ਆਵੋ ਮੇਰੀ

(੧੧)

ਗੋਦ ਮੈਂ ਮੇਰੇ ਦੋਨੋਂ ਲਾਲ । ਸਦਾ ਅੰਗ
ਸੰਗ ਰਹੇ ਤੁਮਾਰੇ ਆਦਿ ਗੁਰੂ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ॥

ਚੌਪਈ

ਗੁਰ ਸੁਤ ਬੀਰ ਦੁਲਾਰੇ ਭਾਈ ।

ਦੇ ਧੀਰਜ ਕਹਿ ਮਾਤਾ ਤਾਈ ॥

[ਧੀਰਜ ਦੇਨਾਂ ਮਾਤਾ ਜੀ ਨੂੰ ਦੁਲਾਰਿਆਂ ਦਾ]

ਤਰਜ-ਨਾਟਕ, ਰਾਗ ਭੈਰਵੀ ॥ ਤਾਰ ਢਈਆ ॥

ਮਾਤਾ ਜੀ ਗਮ ਮਤ ਕਰੋ ਯੇ ਭਾਣਾ ਹੈ
ਕਰਤਾਰ ਦਾ । ਮੀਠਾ ਕਰਕੇ ਮਾਨੋਂਗੇ ਜੇ
ਲਿਖਿਆ ਕਰਤਾਰ ਦਾ । ਮਿਟਤਾ
ਨਹੀਂ ਯੇ ਅਮੇਟ ਹੈ ਅਟੱਲ ਹੁਕਮ ਕਰ-
ਤਾਰ ਦਾ । ਲਿਖਿਆ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਮੇਂ
ਨਾਵੇਂ ਗੁਰੂ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਕਾ । ਨਰ ਚਾਹਤ
ਹੋਵੇ ਸੋ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇ ਭਾਣਾ ਕਰਤਾਰ ਦਾ ।
ਪੀਰ ਪਕੇ ਬਰ ਔਲੀਏ ਅਵਤਾਰ ਲਾਖੋਂ
ਹੋ ਬਲੀ ਅੰਤ ਮੂਏ ਪਛਤਾਇ ਕਰ ਮਾਨਾਂ
ਹੁਕਮ ਕਰਤਾਰ ਦਾ । ਅਸਥਿਰ ਜੱਗ ਮੈਂ

(੧੨)

ਰਹਿਨਾ ਨਹੀਂ ਯੇ ਅਚੰਭਾ ਹੈ ਗੁਲਜ਼ਾਰ
ਦਾ। ਮੀਠਾ ਕਰਕੇ ਮਾਨੇਂ ਗੇ ਅਟੱਲ
ਹੁਕਮ ਕਰਤਾਰ ਦਾ ॥

ਚੌਪਈ

ਇਤ ਪ੍ਰਸੰਗ ਯੇ ਇਸ ਬਿਧ ਭਇਓ ।
ਉਤ ਨਾਜਮ ਜਬ ਦਿਵਸ ਚੜ੍ਹਇਓ । ਦੀਨ
ਸਲਾਮ ਦਿਹਾਤਾਂ ਵਾਲੇ । ਸਭੀ ਦੁਲਾਇ
ਇਲਾਕਿਆਂ ਵਾਲੇ । ਲਾਵਤ ਤੁਰਤ ਬਡੇ
ਦਰਬਾਰ । ਨਾਜਮ ਮੁਖ ਸੇ ਕਹੀ ਪੁਕਾਰ ।
ਤੁਰਤ ਸੰਤਰੀ ਬੁਰਜ ਪਠਾਇਆ । ਤਿਸ
ਧਮਕਾਇ ਜਾਇ ਮੁਖ ਗਾਇਆ । ਦਸਮ
ਗੁਰੂ ਕੇ ਚਲੇ ਦੁਲਾਰੇ । ਖਾਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀ
ਤੁਝੇ ਬੁਲਾਰੇ । ਏਹ ਸੁਨ ਮਾਤ ਕਹੀ ਦੁਖ
ਪਾਇ । ਕਹਾਂ ਲਾਲ ਮੇਰੇ ਲੈ ਜਾਇ ਕੈਨ
ਬੁਲਾਵਤ ਇਨਕੋ ਕਹਾਂ । ਮੈਂ ਭੀ ਸਾਥ
ਚਲੋਂਗੀ ਵਹਾਂ । ਕਹਿਓ ਅਹਿਦੀਏ ਤਬੇ

(੧੩)

ਸੁਨਾਈ। ਤਵ ਜਾਨਾ ਵਹਾਂ ਬਨੇ ਨ ਮਾਈ।
ਇਨਕੋ ਅਬ ਤੁਮ ਭੇਜੋ ਛੇਤੀ । ਕਰਨੀ
ਦੇਰ ਨ ਚਾਹੀਏ ਏਤੀ ॥

ਦੋਹਿਰਾ

ਬੀਰ ਦੁਲਾਰੇ ਸੁਨਤ ਹੀ ਹੋਇ ਤਿਆਰ
ਬਰ ਤਿਆਰ । ਬੀਰ ਕਚੈਹਰੀ ਪਹੁੰਚ
ਕਰ ਮੁਖ ਸੇ ਕਹਿਓ ਉਚਾਰ ॥

ਦੋਹਿਰਾ

ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤੇ ਸੁਨਤ ਛਾਰ
ਸਭ ਹੋਇ । ਕਾਜੀ ਨੇ ਸੁਨ ਕਰ ਕਹਿਓ
ਸੁਨੋ ਬੱਚਿਓ ਸੋਇ ॥

[ਕਾਜੀ ਦਾ ਕਹਿਨਾ]

ਤਰਜ-ਕਿਨ ਹੁਸਨ ਵਾਲੋਂ ਨੇ ਫੂਲੋਂ ਸੇ ਗਾਲੋਂ ਨੇ ।

ਤਾਰ-ਦਾਦਗਾ ॥

ਸੁਨੋ ਬੱਚਿਓ ਕਰੋ ਸਲਾਮ ਮਾਨੋਂ ਮੇਰਾ
ਤੁਮ ਕਹਿਨਾ । ਛੋੜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੂੰ, ਕਲਮਾਂ
ਕਰੋ ਛੋੜੋ ਖਾਲਸਾ ਧਰਮ ਨੂੰ ਦੀਨ ਕਬੂਲੋ

ਮਾਨੋਂ ਮੇਰਾ ਕਹਿਨਾ । ਸੁਨੋਂ ਬੱਚਿਓਂ
 ਹਾਕਮ ਬਡਾ ਹੈ ਖਾਨ ਬਜੀਦਾ ਹੈ । ਕਰੋ
 ਇਨਕੋ ਸਲਾਮ ਕਹਿਨਾ ਮੇਰਾ ਮਾਨ ਬਨੋ
 ਨਾ ਅਨਜਾਨ । (ਤਾਰ ਤਲਵਾੜਾ) ਖਾਨਾ
 ਖਾਵੇ ਅਬ ਤੁਮ ਮਾਨੋਂ ਮੇਰਾ ਕਹਿਨਾ
 ਤੁਮ ਕਹੁ ਕਲਮਾ ॥ ਅਬ ਤੁਮ ॥ ੭ ॥

[ਦੁਲਾਰਿਆਂ ਦਾ ਜਵਾਬ]

ਤਰਜ-ਹੋਰੀ ਹੋਰੀ ਸਹੀਆਂ ਸੇ ਮਿਲਾਵੋ ਰੀ ॥

ਤਾਰ-ਨਕਟਾ ।

ਜਾ ਰੇ ਜਾ ਰੇ ਕਿਆ ਬਾਤਾਂ ਸੁਨਾਵੇ ਰੇ ।
 ਜਾ ਰੇ ਕਾਜੀ ਮਤ ਕੇ ਪਾਜੀ ਸ਼ਰਾ ਕੇ ਚੂਹੇ
 ਕਿਆ ਹਮ ਕੋ ਸਮਝਾਵੇ । ਜਾ ਰੇ ਜਾ ਰੇਃ
 ਕਿਉਂ ਹਮ ਮੁਸਲਮਾਨ ਬਨ ਜਾਵੇਂ ।
 ਕਿਸ ਹਿਤ ਅਪਨਾ ਧਰਮ ਗਵਾਵੇਂ ।
 ਅੰਮਿਤ ਪੀਆ ਹਮ ਸਿੰਘ ਕਹਾਵੇਂ ।
 ਜਾ ਰੇ ਜਾ ਰੇਃ ॥ ਨਹ ਹਮ ਇਨਕੋ
 ਸਲਾਮ ਅਲਾਵੇਂ । ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤੇ

(੧੫)

ਗਜਾਵੇਂ । ਕਿਆ ਹਮ ਕੋ ਤੂੰ ਆਕੇ
ਸਿਖਾਵੇਂ । ਜਾਰੇ ਜਾਰੇ ॥ ੮ ॥

ਚੌਪਈ

ਜਬ ਇਮ ਕਹੀ ਗੁਰ ਸੁਤ ਗੁਰ ਜਾਨੀ ।
ਸੁਣ ਜਲ ਛਾਰ ਹੋਤ ਸਭ ਖਾਨੀ । ਆਪਸ
ਮੇਂ ਮਿਲ ਬਾਤ ਵਿਚਾਰੀ । ਏਹ ਨਹੀਂ
ਬੀਰ ਧਰਮ ਕੋ ਹਾਰੀ । ਆਜ ਛੋਡ ਕੱਲ
ਫੇਰ ਬੁਲਾਵੇਂ । ਨਰਮ ਹੋਇ ਫਿਰ ਦੀਨ
ਲਿਆਵੇਂ । ਇਮ ਕਹਿ ਗੁਹਿ ਅਪਨੇ ਸਭ
ਧਾਇ । ਦੂਸਰ ਦਿਵਸ ਕਚੈਹਰੀ ਲਾਇ ।
ਕਹਿ ਚੋ ਗੁਰੁ ਸੁਤ ਦੋਉ ਬੁਲਾਈ । ਮੁਹੋ
ਦੀਨ ਧਰ ਅਤ ਸੁਖ ਪਾਈ । ਬੀਰ ਕਹਿ ਚੋ
ਖਾਲਸ ਕੋ ਛੋਰ । ਦੀਨ ਕਬਲੈ ਨਹਿ
ਹਮ ਤੋਰ । ਏਹ ਸੁਨ ਖਾਨ ਬਜੀਦੇ ਭਾਈ ।
ਜਲ ਬਲ ਕਹੀ ਸੁਚਾ ਨੰਦ ਤਾਈਂ । ਤੁਮ
ਸਮਝਾਵੋ ਖਤੀ ਜਾਤ । ਸਾਇਦ ਮਾਨ

(੧੬)

ਲਏ ਤਵ ਬਾਤ । ਏਹ ਸੁਣ ਸੁੱਚਾ ਨੰਦ
ਗਾਵਾਰਗੁਰ ਸੁਤ ਫਿਰ ਜਾ ਕਹੀ ਪੁਕਾਰ।

[ਸੁਚਾ ਨੰਦ ਦਾ ਕੈਹਣਾ]

ਤਰਜ-ਸਭ ਪੈ ਅਫਾਤ ਲਾਤੀ ਕਿਸਮਤ।

ਸੁਨੋਂ ਬੀਰ ਨਾ ਬਨ ਅਨਜਾਨ । ਹਮਰੀ
ਬਾਤ ਸੁਨੋਂ ਲਾ ਕਾਨ । ਨਾਜਮ ਕਹਿਆ
ਮਾਨਸੁਖ ਪਾਵੋ। ਦੋਲਤ ਲੈਕਰ ਖਰਚੋਖਾਵੋ।

ਤਾਰ-ਦਾਦਗ ।

ਸੁਨੋ ਰੇ ਬਾਲ ਨਿਦਾਨ ਕਹਿਨਾ ਤੂੰ ਮੇਰਾ
ਮਾਨ ਹੋਵੋ ਮੁਸਲਮਾਨ । ਨ ਬਨ
ਅਨਜਾਨ । ਸੁਨੋ ਬੀਰ ॥

ਚੌਪਈ

ਏਹ ਸੁਨ ਬੀਰ ਕਹੀ ਮੁਖ ਬੋਲਾ ।

ਸੁਣ ਮੁਰਖ ਕਿਆ ਪਾਵਤ ਰੋਲਾ ॥

[ਦੁਲਾਰਿਆਂ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦੇਣਾ ਸੁਚਾ ਨੰਦ ਨੂੰ]

ਤਰਜ-ਜਾਓ ਜੀ ਜਾਓ ਕਰ ਨਦਾਨ ਕੋ ਬਹਕਾਨੇ ਆਏ

ਤਾਰ-ਤਲਵਾੜਾ, ਰਾਗ ਜਿਲਾ,

ਜਾਓ ਰੇ ਜਾਓ ਝੂਠੇ ਨੰਦੁਧਾ ਦੇਨੇ ਵਾਲੇ

(੧੭)

ਬੇਮੁਖ ਬੇਸ਼ਰਮੇ ਕਾਲੇ । ਖੜੀ ਤਨ
ਗਾਲਨ ਵਾਲੇ । ਬੁੱਤੋਂ ਕੋ ਪੂਜਨੇ ਵਾਲੇ
ਘੰਟੇ ਖੜ ਕਾਨੇ ਵਾਲੇ ਜਾਓ ਰੇ ਜਾਓ ਮੂਰਖ
ਕਿਆ ਹਮ ਕੋ ਸਿਖਲਾਤਾ ਕਾਲੇ । ਪੇਟ
ਹੇਤ ਤੋਂ ਧਰਮ ਗਵਾਇਆ । ਹਿੰਦੂ ਪਨ ਕੋ
ਦਾਗ ਲਗਾਇਆ । ਟੁਕੜ ਗਦਾਈ ਤੂੰ
ਬੇਈਮਾਨ । ਨਾ ਹਿੰਦੂ ਨਾ ਮੁਸਲਮਾਨ ।
ਜਾਓ ਬੁਠ ਨੰਦੇ ਮੰਦੇ ਮੂਰਖ ਗਦੇ ਕਪਟੀ
ਬੰਦੇ ਕਿਆ ਹਮ ਕੋ ਸਿਖਲਾਤਾ ਕਾਲੇ ।
ਜਾਓ ਰੇ ਜਾਓ ॥

ਚੌਪਈ.

ਏਹ ਸੁਨ ਜਾਏ ਬਿਸਰਮਾ ਭਾਈ । ਸੁਚਾ
ਨੰਦ ਖਾਨ ਫਿਗ ਆਈ । ਮੁਖੋਂ ਕਹੀ
ਸਮਝਤ ਨਹੀਂ ਬਾਲ । ਆਜ ਛੋਡ ਕਲ
ਕਰੋ ਖਿਆਲ । ਨਹੀਂ ਮਾਨੇ ਫਿਰ ਕਤਲ
ਕਰਯੋ । ਏਹ ਸੁਨ ਖਾਨ ਧਾਮਕੋ ਗਯੋ

(੧੮)

ਵੋਊ ਬੀਰ ਗਏ ਮਾਤਾ ਪਾਸ । ਦੂਸਰ
ਦਿਵਸ ਚੜ੍ਹਿਓ ਜਬ ਤਾਸ ॥

ਦੋਹਿਰਾ

ਲਾਏ ਕਚੈਹਰੀ ਖਾਨ ਨੇ ਸੰਤਰੀ ਤੁਰਤ
ਪਠਾਏ । ਜਾਏ ਕਹਿਓ ਤਿਨ ਬੀਰ ਕੋ
ਨਾਜਮ ਤੁਮੇ ਝੁਲਾਏ ॥

ਚੌਪਈ

ਆਖਰ ਪੇਸ਼ੀ ਕਾ ਦਿਨ ਏਹੀ । ਨਹੀਂ
ਮਾਨੋ ਅਜ ਕਤਲ ਕਰੇਈ । ਏ ਸੁਨਮਾਤ
ਕੁਛ ਖੋਫ ਨਾ ਜਾਨਾ । ਮਾਨਿਓ ਖੁਸ਼ ਹੋ
ਪ੍ਰਭ ਕਾ ਭਾਨਾ । ਕਹੀ ਮੁਖੋਂ ਪੋਤ੍ਰੇ
ਮਹਾਰਾਜ । ਕਤਲ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਬੇ
ਆਜ ॥

ਦੋਹਿਰਾ

ਜੋ ਹੋਣੀ ਸੋ ਹੋ ਰਹੇ ਲਿਖਾ ਨਾ ਮੇਟੇ ਕੋਏ ।
ਇਮ ਕਹਿ ਪੋਤ੍ਰੇ ਗਲ ਵਿਖੇ ਲਾਇ ਬਾਤ

ਕਹੀ ਸੋਇ ।

[ਮਾਤਾ ਜੀ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਦੁਲਾਰਿਆਂ ਨੂੰ]

ਤਰਜ਼-ਅਰੇ ਨਰ ਤਾਰਨੇ ਕੋ ਤੇਰੇ ਧਰਮ ਬੇੜਾ ਬਨਾਯਾ ਹੈ
ਤਾਰ-ਚੰਚਲ, ਰਾਗ-ਪੀਲੋ ਜਿਲਾ

ਸਮਝ ਲੇਹੁ ਲਾਲ ਤੁਮ ਮੇਰੇ ਧਰਮ ਨੇ
ਸਾਥ ਚਲਨਾ ਹੈ । ਧਰਮ ਕੇ ਹਿਤ ਗੁਰ
ਅਰਜਨ ਰੇਤ ਤੱਤੇ ਪਵਾਏ ਹੈਂ । ਕਿ ਬੈਠੇ
ਲੋਹਾਂ ਤਤੀਆਂ ਪਰ ਕੇ ਜਲ ਤੱਤੇ ਪਵਾਏ
ਹੈਂ । ਧਰਮ ਕੇ ਕਾਰਨ ਹਰੀਚੰਦ ਬਿਕੇ
ਸੁਤ ਨਾਰ ਕਾਸੀ ਮੈਂ । ਭਰੇ ਘਰ ਨੀਚ ਕੇ
ਪਾਨੀ ਧਰਮ ਨਾ ਛੋਡਿਆ ਹੈ ਅਪਨਾ ।
ਜਗਤ ਮੈਂ ਨਾਮ ਹੈ ਰੋਸ਼ਨ ਕੇ ਮੋਰਧੁਜ
ਧਰਮ ਨਹੀਂ ਹਾਰਿਆ । ਕਿ ਲੇਕਰ ਹਾਥ
ਮੈਂ ਆਰਾ ਕੁਮਰ ਕੇ ਸੀਸ ਚਲਾਯਾ ਹੈ ।
ਕਿ ਦਾਦਾ ਗੁਰ ਜੋ ਤੁਮਰੇ ਕੇ ਹਾਲ ਉਨ
ਕਾ ਸੁਨਾਵਾਂ ਮੈਂ । ਕਿ ਸਿਰ ਜਾਏ

ਜਾਨੇ ਦੇ ਧਰਮ ਨਾ ਜਾਏ ਇਸ ਜਗ ਮੈਂ ।
ਜਾਵੇ ਅਜ ਲਾਲ ਤੁਮ ਮੇਰੇ ਕਿ ਆਖਰੀ
ਮੇਰਾ ਹੈ ਕਹਨਾ । ਧਰਮ ਨਾ ਤਿਆਗਨਾਂ
ਬੇਟਾ ਸਦਾ ਇਸ ਜਗ ਮੈਂ ਨਹੀਂ
ਰਹਿਨਾਂ ॥ ੧੧ ॥

ਚੌਪਈ

ਜਾਵੇ ਪੁੱਤ੍ਰ ਅਕਾਲ ਗਜਾਇ । ਧਰਮ
ਤਿਆਗ ਨਹੀਂ ਜਗਤ ਰਹਾਇ । ਇਹ
ਸੁਨ ਹੋਇ ਤਿਆਰ ਬਰਤਿਆਰੇ । ਦੋਊ
ਬੀਚ ਗੁਰ ਜਪ ਬਲ ਧਾਰੇ । ਪਹੁੰਚੇ ਬੀਚ
ਕਚੈਹਰੀ ਜਾਈ । ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੀ ਫਤੇ
ਗਜਾਈ । ਏਹ ਸੁਨ ਸਭ ਜਾਲਮ ਜਲ
ਗਇਓ । ਆਨ ਬਜੀਦੇ ਮੁਖ ਸੇ ਕਹਿਓ ।

[ਬਜੀਦੇ ਦਾ ਕਹਿਨਾ]

ਤਰਜ-ਮਾਨੋ ਮਾਨੋ ਪੀਆ ਮੇਰਾ ਰੇ ਕਹਾ-ਭੈਰਵੀ ਤਾਰ ੩
ਮਾਨੋ ਮਾਨੋ ਮੇਰੇ ਬੱਚਿਓ ਨਿਦਾਨ ।

ਕਹਨਾਂ ਮਾਨ ਮੇਰਾ ਮਾਨ ਤੁਝੇ ਦੇਉਂਗਾ ਮੈਂ
 ਰਾਜ ਔਰ ਪੀਰੀ ਖਿਤਾਬ ਤੁਝੇ ਦੇਉਂਗਾ
 ਮੈਂ ਰਾਜ ਖਿਤਾਬ ॥ ਮਾਨੋ ਮਾਨੋ: ਏਦੀ ਜੀ
 ਅਪਨੀ ਤੁਝੇ ਦੇਉਂਗਾ ਨਿਕਾਹ। ਐ ਲਾਲ
 ਛਾਡੋ ਖਿਆਲ ਕਲਮਾਂ ਕਹੋ ਰੇ ਨਿਦਾਨ।
 ਪਿਆਰੇ ਮਾਨ ਪਿਆਰੇ ਮਾਨ ਕਹਿਨਾ ਮਾਨ
 ਕਹਿਨਾ ਮਾਨੀਏ ਨਿਦਾਨ ਐ ਨਿਦਾਨ।
 ਕਹਿਨਾ ਮਾਨ। ਮਾਨੋ ਬੱਚਯੋ ਜ਼ਬਾਨੀ
 ਕਲਮਾਂ ਅਸਾਨੀ ਕਹੋ ਜ਼ਬਾਨੀ ਬਹਿਸ਼ਤ
 ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਦੋਜ਼ਕ ਜਾਵੋ ਨਾ। ਮਾਨੋ ਮਾਨੋ:।

॥ ੨੨ ॥

ਚੌਪਈ

ਸੁਨ ਬੋਲੇ ਗੁਰ ਸੁਤ ਬਲਕਾਰੇ।

ਕਿਉਂ ਬਕਦਾ ਜ਼ਾਲਮ ਬਦਕਾਰੇ।

[ਦੁਲਾਰਿਆਂ ਦਾ ਜਵਾਬ]

ਤਰਜ਼-ਹਾਏ ਸਹੀਆ ਪਰੋ ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਬਈਆ ਸਤਾਵੋ ਕਾਹੇ
 ਮੀਕੋ ॥ ਰਾਗ ਜੋਗੀਆ ਜ਼ਿਲਾ। ਤਾਰ ਤਲਵਾੜਾ

ਅਰੇ ਜ਼ਾਲਮ ਕਿਉਂ ਰੋਜ਼ ਬੁਲਾ

ਕਲਮਾਂ ਕਲਮਾਂ ਤੂੰ ਕਹਿਕੇਸੁਨਾਵੇਂ। ਨਹੀਂ
 ਛੋੜੇਂਗੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਪਿਆਰਾ। ਨਹੀਂ ਕਹੇਂਗੇ
 ਯੇ ਕਲਮਾਂ ਤੁਮਾਰਾ । ਕਿਉਂ ਬਕਤਾ
 ਰੇ ਬਦਕਾਰਾ । ਯੇਹ ਖਾਲਸ ਧਰਮ
 ਹਮਾਰਾ । ਨਹੀਂ ਛੋੜੇਂ ਰੇ ਛੋੜੇਂ ਰੇ ਛੋੜੇਂ ਰੇ
 ਨਹੀਂ ਛੋੜੇਂ (ਆਏ ਰੇ ਜਾਲਮ) । ਕਿਉਂ
 ਕਲਮਾਂ ਹਮ ਪੜ੍ਹੇਂ ਬਨਾਈ । ਸਤਿਨਾਮ
 ਤਜ ਕਿਉਂ ਸੁਖ ਪਾਈ । ਮੁਸਲਮਾਨ ਬਨੇ
 ਜੀਵਤ ਰਹਿਨਾਂ । ਜੇ ਮਰਨਾਂ ਤਾਂ ਕਾਹਨੂੰ
 ਗਹਨਾਂ । ਜੀਵਨ ਕੀ ਨਹੀਂ ਚਾਹੇ ਹਮਾਰੇ।
 ਡਰੇਂ ਨਹੀਂ ਹਮ ਕਹੇ ਤੁਮਾਰੇ । (ਆਏ ਰੇ
 ਜਾਲਮ) ਕਹਿਓ ਬੀਰ ਕਿਆ ਲੋਭ
 ਬਤਾਵੇਂ । ਝੂਠੇ ਧਨ ਹਿਤ ਧਰਮ ਗਵਾਵੇਂ।
 ਜੜੀ ਜਗੀਰ ਅਸਾਂ ਕਿਆ ਕਰਨੀ ।
 ਤੁਸਾਂ ਖਾਨ ਜੀ ਛਾਤੀ ਧਰਨੀ । ਤੁਮਰੇ
 ਚੇਰ ਬਨੇ ਕਿਆ ਹੋਈ । ਬੇਈਮਾਨ ਕੋ

ਮਿਲੇ ਨਾਢੋਈ । (ਆਏ ਰੇ ਜਾਲਮ) ॥੧੩॥

ਚੌਪਈ

ਪਿਤ ਤਵ ਸਾਹੀ ਫੌਜ ਮੁਕਾਇਆ । ਸਿਖ
ਕੋਈ ਰਹਿਨਾ ਨਾਹੀ ਪਾਇਆ । ਭਾਈ
ਤੁਮਰੇ ਪਕੜ ਸੰਘਾਰੇ । ਵਾਲੀ ਰਹਿਓ ਨਾ
ਕੋਈ ਤੁਮਾਰੇ । ਏਹ ਸੁਨਬੀਰ ਬਡੋ ਬਲ-
ਕਾਰੀ । ਮੁਖ ਸੇ ਕਹਿਓ ਸੁਨੋ ਹੰਕਾਰੀ ।

[ਦੁਲਾਰਿਆਂ ਦਾ ਕਹਿਨਾ]

ਤਰਜ-ਜਰਾ ਮੂੰਹ ਕੋ ਸਮਾਲੋ ਹੋਸ ਮੈਂ ਆਵੋ ਮਤ ਥਕ
ਚਲੋ-ਰਾਗ ਮਾਂਡ ਤਾਰ ਦਾਦਰਾ ।

ਜਰਾ ਮੂੰਹ ਕੋ ਸੰਭਾਲੋ ਹੋਸ ਮੈਂ ਆਵੋ ਮਤ
ਥਕੋ ਰੇ ਖਾਨਾਜੁਲਮ ਮਤ ਕਰੋ ਰੇ ਜਾਲਮ
ਐ ਮੁਰਖ ਨਦਾਨ ॥ ਦੋਹਰਾ ॥ ਦੁਲਾਰੇ ਹੈਂ
ਹਮ ਓਸ ਗੁਰੂ ਜਿਨ ਇਸ ਬੀਚ ਜਹਾਨ ।
ਧਰਮ ਰੱਖਿਆ ਹੇਤ ਪਿਆਰਾ ਪਿਤਾ ਕੀਓ
ਕੁਰਬਾਨ । ਓ ਨਹੀਂ ਮੁਆ ਮਰੇ ਤੁਮ ਸਾਰੇ
ਜੁਲਮੀ ਜੋਊ ਪਠਾਨ । ਹਮ ਭੀ

ਧਰਮ ਕੋ ਛੋੜੋਂ ਐ ਮੂਰਖ ਨਾਦਾਨ ।
 (ਜ਼ਰਾ ਮੂੰਹ ਕੋ ਸੰਭਾਲੋ) ॥ ੧੪ ॥

ਚੌਪਈ

ਇਹ ਸੁਣ ਖਾਨ ਜਲਿਓ ਬਡ ਭਾਰਾ ।
 ਕਹਿਤ ਭਇਓ ਮੁਖ ਸੇ ਹਤਿਆਰਾ ।
 ਸ਼ੇਰ ਮਹੰਮਦ ਸੁਣੋਂ ਮਲੇਰੀ । ਬਾਲ ਨਾਂ
 ਮਾਨਤ ਇਹ ਕੁਛ ਮੇਰੀ । ਉਸਕੇ ਯੇਹ
 ਪੁਤਰੈਂ ਬਦਕਾਰਾ । ਤਵ ਭਰਾਤਾ ਕੋ ਜਿਸ
 ਨੇ ਮਾਰਾ । ਖਾਸ ਜੁੱਧ ਮੇਂ ਬੀਚ ਭੰਗਾਨੀ ।
 ਐਰ ਬਹੁਤ ਕੀਨੋ ਨੁਕਸਾਨੀ । ਤਾਂਤੇ ਅਬ
 ਮੌਕਾ ਬਡ ਭਾਰਾ । ਲੇਹੁ ਭ੍ਰਾਤ ਕਾ ਬਦਲਾ
 ਸਾਰਾ । ਮਾਰੋ ਇਹ ਬਾਲਕ ਫੜ ਚੀਰ ।
 ਇਹ ਸੁਣ ਸ਼ੇਰ ਮਹੰਮਦ ਬੀਰ । ਮੁਖ ਸੇ
 ਕਹਿਓ ਸੁਣੋ ਰੇ ਖਾਨ । ਸ਼ੀਰ ਖੋਰ ਇਹ
 ਬਾਲ ਨਿਦਾਨ ॥

(੨੫)

[ਸ਼ਿਰ ਮਹੰਮਦ ਦਾ ਕਹਿਨਾ]

ਤਰਜ਼-ਦਿਲ ਰਤੀਆਂ ਦਿਲ ਰਤੀਆਂ ਨਾ ਛੇੜੋ ਸਹੀਆਂ
ਜਿਲਾ-ਤਾਰ ਤਲਵਾੜਾ ।

ਛੋੜੋ ਬੱਚਿਆਂ ਛੋੜੋ ਬੱਚਿਆਂ ਨਾਂ ਮਾਰੋ
ਇਨ੍ਹਾਂ ਮਾਨੋ ਕਹਿਨਾਂ ਮੈ ਜੀ ਖਾਨ ਬਾਲ
ਨਿਦਾਨ ਹਾ । ਹਾ ਹਾ ਮਾਨ ਮੇਰਾ ਕਹਿਨਾਂ
ਰੇ ਤੂੰ ਮਾਨ ਮੇਰਾ ਕਹਿਨਾਂ । ਛੋੜੋ ਬੱਚਿਆਂ ।
ਇਨਕੇ ਪਿਤਾ ਭ੍ਰਾਤ ਮੁਹੇ ਮਾਰਾ ਕਹੋ ਇਨ
ਬਾਲਨ ਕਿਆ ਬਿਗਾਰਾ । ਤਾਂਤੇ ਤੁਮ ਭੀ
ਸੋਚ ਵਿਚਾਰੋ । ਸ਼ੀਰ ਖੋਰ ਨਹੀਂ ਬਾਲਕ
ਮਾਰੋ । ਛੋੜੋ ਬੱਚਿਆਂ ॥ ੧੫ ॥ ਚੌਪਈ ॥
ਇਹ ਸੁਨ ਖਾਨ ਜਲਿਓ ਬਡ ਭਾਰੀ ।
ਕਹਿਤ ਭਇਓ ਮੁਖ ਸੇ ਹੰਕਾਰੀ ।

[ਬਜੀਵੇ ਦਾ ਕਹਿਨਾ]

ਤਰਜ਼-ਦਿਲਬਰ ਯਾਰ ਸਜਨ ਮਨ ਰਮਜ਼ਾਂ ਮੇਰੇ
ਮਨ ਭਾਂਵਦੀਆਂ-ਰਾਗਨੀ ਪਹਾੜੀ ॥ ਤਾਰ ਤਲਵਾੜਾ

ਚਲ ਹਟ ਜਾ ਤੂੰ ਕਿਉਂ ਬੱਕਦਾਂ ਮੈਂ ਤਾਂ
ਜਾਨ ਲਈ ਤੁਝੇ ਬਾਤ ਸਾਰੀ । ਰਲੇ ਗਾਰ

(੨੬)

ਦੇ ਨਾਲ ਮੈਂ ਜਾਨੀ ਅਬੀ ਨਿਕਾਲੇ
ਬਾਹਿਰ ਕਚੈਹਰੀ। ਚਲ ਹਟ ਜਾ। ਲਿਖਾ
ਸ਼ਰਾ ਮੈਂ ਮਾਰੋ ਕਾਫਰਾ। ਕਿਆ ਬਕ ਮਾਰੇ
ਕਾਫਰ ਛੁਡਾਵੇ ਨਹੀਂ ਮਾਨੂੰਗਾ ਚਲ ਹਟ
ਜਾ ॥ ੧੬ ॥

ਦੋਹਰਾ

ਨਹੀਂ ਮਾਨਤ ਯੇ ਬਾਲਕੇ ਨਹੀਂ ਕਬੂਲਤ
ਦੀਨ। ਚਿਨ ਮਾਰੋ ਕੈ ਕਤਲ ਕਰ ਇਸ
ਬਿਧ ਕਹਿਓ ਮਤ ਹੀਨ ॥

ਚੌਪਈ

ਤਤ ਛਿਨ ਪਾਸ ਕਚੈਹਰੀ ਜੋਇ। ਡੂੰਘੀ
ਨੀਵ ਖੁਦਾਈ ਸੋਇ। ਉਪਰ ਦੋਉ ਖਲੇ
ਕਰ ਕਹਿਓ। ਅਬ ਵੀ ਵਕਤ ਸਮਝ
ਮਨ ਲਹਿਓ। ਨਹੀਂ ਤੋਹਿ ਕੰਧ ਬੀਚ
ਚਿਨ ਮਾਰੋ। ਯਾ ਕਲਮਾਂ ਮੁਖ ਕਹੋ
ਹਮਾਰੋ। ਸੁਣ ਬੋਲੇ ਗੁਰ ਸੁਤ ਗਰਜਾਈ।

ਜਲਦ ਕਰੋ ਮਮ ਚਿਨੋ ਬਨਾਈ ॥

[ਦੁਲਾਰਿਆਂ ਦਾ ਕਹਿਨਾ]

ਤਰਜ਼-ਤੋਰੀ ਛਲ ਬਲ ਹੈ ਪਿਆਰੀ ਤੋਰੀ ਕਲ ਬਲ ਹੈ
ਨਿਆਰੀ-ਤਾਰ ਨਕਟਾ ਰਾਗਨੀ ਪਹਾੜੀ

ਮਤ ਬਕੋ ਰੇ ਜ਼ਾਲਮ ਹਮ ਛੋੜੇਂ ਨਾਂ ਧਰਮ
ਕਿਓਂ ਹਮਕੋ ਸਤਾਵੇਂ ਤੂੰ ਬਾਰ ਬਾਰ ਬਾਰ।
ਕਿਆ ਲਾਲਚ ਦਿਖਾਵੇਂ । ਕਿਆ ਹਮਕੋ
ਭਰਮਾਵੇਂ । ਡਰ ਦਿਖਾਵੇਂ ਤੂੰ ਬਾਰ ਬਾਰ
ਬਾਰ । ਬੇਟੇ ਹਮਕੋ ਉਸਕੇ ਜਾਨ । ਜਿਸਨੇ
ਮਾਰੇ ਹੈਂ ਜ਼ਾਲਮ ਕਈ ਪਠਾਨ । ਕਿਆ
ਨੀਆਂ ਪੁਟਾਵੇਂ ਕਿਆ ਹਮ ਕੋ ਦਿਖਾਵੇਂ ।
ਕਿਆ ਕਲਮਾਂ ਸੁਨਾਵੇਂ ਤੂੰ ਬਾਰ ਬਾਰ
ਬਾਰ। ਬੇਈਮਾਨ ਬੇਈਮਾਨ ਤੂੰ ਬੇਈਮਾਨ।
ਮਤ ਬਕ ਰੇ ਜ਼ਾਲਮ ॥ ੧੭ ॥

ਚੋਪਈ

ਇਹ ਸੁਨ ਖਾਨ ਜਲਿਓਂ ਅਪਕਾਈ ।
ਕੰਧ ਉਸਰਨੀ ਸੁਰੂ ਕਰਾਈ । ਬੀਰ

(੨੮)

ਬਹਾਦਰ ਜਰਾ ਨਾ ਡੋਲੇ । ਮੁਖ ਸੇ ਸ੍ਰੀ
ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਬੋਲੇ ॥

ਦੋਹਿਰਾ

ਜਬੀ ਕਾਂਧਿਆਂ ਤੁੱਕ ਚਿਨੇ ਗੁਰ ਸੁਤ
ਪਿਆਰੇ ਦੋਇ । ਕਹਿਓ ਖਾਨ ਫਿਰ ਟੇਰ
ਕਰ ਸੁਣੋਂ ਬੱਚਿਓ ਸੋਇ ॥

ਚੌਪਈ

ਕਿਓਂ ਅਪਨੀ ਤੁਮ ਜਾਨ ਗਵਾਵੋ । ਕਲਮਾਂ
ਕਹੋ ਅਬੀ ਨਿਕਲਾਵੋ । ਬੋਲ ਕਹੀ ਗੁਰ
ਸੁਤ ਕੜਕਾਰੇ । ਕਿਓਂ ਬਕਤਾ ਜਾਲਮ
ਬਦਕਾਰੇ । ਕਿਓਂ ਹਮ ਮੁਸਲਮਾਨ ਬਨ
ਜਾਵੇਂ । ਹੋ ਸ਼ਹੀਦ ਜਗ ਮੈਂ ਜਸ ਪਾਵੇਂ ।
ਏਹ ਸੁਨ ਛਾਰ ਖਾਨ ਬਡ ਹੋਇ । ਕਹਿਓ
ਸੁਣੋ ਸੁੱਚਾਨੰਦ ਸੋਇ । ਕਿਯਾ ਸਬੱਬ ਏਹ
ਡਰਤ ਨਾ ਬਾਲ । ਦੇਤ ਖੇਦ ਹਮ ਕੀਏ
ਬਿਹਾਲ । ਆਖਰ ਕੰਧ ਬੀਚ ਚਿਟ ਡਾਰੇ ।

ਤੂੰਬੀ ਅਪਨਾਂ ਧਰਮ ਨਾ ਹਾਰੇ । ਸੁਣ ਯੇ
ਬੇਧਰਮ ਕਹੀ ਬਖਾਨ । ਜਾਦੂਗੀਰ ਦੋਉ
ਏਹ ਜਾਨ । ਇਸ ਕਰ ਕਤਲ ਕੀਏ ਬਿਨ
ਜੋਇ । ਇਨਕਾ ਨਾਸ ਨਹੀਂ ਕਬ ਹੋਇ ।
ਜੇ ਚਿਨਵਾਵੇ ਗਏ ਤੁਸ ਧਾਮ । ਇਨਹੂੰ
ਨਿਕਲ ਹੋਇ ਫਿਰ ਲਾਮ । ਫੈਰਨ ਜਾਇ
ਪਿਤਾ ਕੇ ਪਾਸ । ਕਹਿ ਕਰ ਤੋਹਿ ਕਰਾਵੇਂ
ਨਾਸ ॥

ਦੋਹਰਾ

ਇਹ ਸੁਣ ਨਾਜਮ ਨੇ ਤਬੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ
ਦੋਉ ਲਾਲ । ਤੁਰਤ ਗਿਰਾਏ ਦਿਵਾਰ ਕੇ
ਮਧ ਸੇ ਬੀਰ ਨਿਕਾਲ ॥

ਦੋਹਰਾ

ਹੁਕਮ ਦੀਓ ਜਬ ਕਤਲ ਦਾ ਖਾਨ ਮਲੇਰੀ
ਜੋਇ । ਹਾ ਦਾ ਨਾਰਾ ਮਾਰ ਕਰ ਕਹਿਓ
ਮੁਖੋਂ ਤਬ ਹੋਇ ॥

ਸ਼ੀਰ ਖੋਰ ਮਤ ਬਾਲਕ ਮਾਰੋ । ਇਤਨਾਂ
ਜੁਲਮ ਕਰੋ ਕਿਓਂ ਯਾਰੋ । ਹਾਇ ਇਨਕੀ
ਮਾਤਾ ਕਿਆ ਕਰਸੀ । ਏਹ ਸੁਨ ਬੀਚ
ਬੁਰਜ ਕੇ ਮਰਸੀ । ਬਿਰਧ ਮਾਤ ਦੋਰੁ
ਬਾਲ ਬਿਚਾਰੇ । ਨਾਹਕ ਆਜ ਬਜੀਦੇ
ਮਾਰੇ । ਰਾਜ ਨਾਸ ਹੋਵਨ ਤੇ ਆਇਆ ।
ਇਨ੍ਹਾਂ ਪਾਪੀਆਂ ਜੁਲਮ ਕਮਾਇਆ ॥

ਦੋਹਿਰਾ

ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਹੇ ਕੇ ਤਬ ਖਾਨ ਮਲੇਰੀ
ਜੋਇ । ਹਾ ਦਾ ਨਾਰਾ ਮਾਰ ਕਰ ਗਏ ਧਾਮ
ਕੋ ਸੋਇ ॥

ਚੌਪਈ

ਸੁੰਦਰ ਕਥਾ ਕਹੁ ਮੈਂ ਔਰ । ਸੁਨੋ ਖਾਲਸਾ
ਜੀ ਇਸ ਤੌਰ । ਵੇਡਰਮਲ ਨਾਮੇ ਕਰ
ਜੋਇ । ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਕਾ ਪ੍ਰੇਮੀ ਸਿੰਘ ਕੋਇ ।
ਖੜੀ ਜਾਤ ਤਿਸੇ ਕੀ ਭਾਈ । ਰਹਤਾ ਦੂਰ

ਉਹਾਂ ਸੇ ਆਹੀ। ਏਹ ਬ੍ਰਿਤਾਂਤ ਜਬ ਉਸ
 ਸੁਣ ਪਾਇਆ। ਲੈ ਸ੍ਰੰਬੰਸ ਸਾਥ ਤਹਿੰ
 ਆਇਆ। ਨਾਜਮ ਪਾਸ ਪਹੁੰਚਾ ਤਬ
 ਪਿਆਰੇ। ਉਚੀ ਮੁਖ ਸੇ ਕਹਿਓ ਉਚਾਰੇ।
 ਸੁਨੋ ਜਨਾਬ ਖਾਨ ਮਨ ਲਾਈ। ਸ਼ੀਰ
 ਖੋਰ ਯੇਹ ਬਾਲ ਕਹਾਈ। ਤਾਂਤੇ ਇਨ
 ਕੋ ਤੁਮ ਛੱਡ ਦਹਿਓ। ਜਿਤਨਾ ਮਨ ਭਾਵਤ
 ਧਨ ਲਹਿਓ। ਜੇ ਏਹ ਬਾਤ ਨਾ ਮਾਨੋ
 ਮੋਹਿ। ਔਰ ਅਰਜ ਸੁਨ ਲੀਜੇ ਸੋਇ।
 ਮੁੜ ਪਰਵਾਰ ਸਹਿਤ ਕਟ ਡਾਰੋ। ਪਰ
 ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਕੇ ਸੁਤ ਨਹ ਮਾਰੋ। ਕਲਗੀ
 ਧਰ ਸੰਗ ਵੈਰ ਤੁਮਾਰਾ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਮਦੁਮਾਂ
 ਕਿਆ ਬਿਗਾਰਾ। ਤੁਝ ਐਸਾ ਨਾ ਕਰੋ
 ਪਿਆਰੇ। ਸੁਣ ਜਾਲਮ ਕਹੀ ਉਚ ਪੁਕਾਰੇ।
 ਕਾਫਰ ਕੌਨ ਯਹਾਂ ਤੂੰ ਆਇਆ। ਦੋਉ
 ਬਾਲ ਤੂੰ ਚਾਹੇਂ ਬਚਾਇਆ॥

ਮੈਂ ਇਨ ਕੋ ਨਹਿ ਛੋਰਹੋਂ ਅਬੀ ਕਤਲ
ਕਰਵਾਇ। ਇਮ ਕੈਹ ਜ਼ਾਲਮ ਨੇ ਤਬੀ
ਸਿਖ ਕੋ ਮਾਰ ਪਵਾਇ ॥

ਬਾਹਰ ਕਢਾਵਤ ਖੈਂਚ ਤਲਵਾਰ । ਦੋਊ
ਬੀਰ ਕੋ ਕਹੀ ਪੁਕਾਰ । ਮਾਨੋ ਦੀਨ ਨਹੀਂ
ਕਤਲ ਕਰਹਿਓ । ਸੁਣ ਏਹ ਬੀਰ
ਬਹਾਦਰ ਕਹਿਓ ॥

[ਦੁਲਾਰਿਆਂ ਦਾ ਉਤ੍ਰ]

ਤਰਜ-ਮੁਸਲਮਾਂ ਹੋਨੇਕੋ ਐ ਕਿਬਲਾ ਹਮ ਤਿਆਰਨਹੀਂ

ਤਾਰ ਦਾਦਰਾ ਗਜ਼ਲ

ਮੁਸਲਮਾਨ ਹੋਨੇ ਕੋ ਐ ਜ਼ਾਲਮ ਹਮ
ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ । ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਛੋੜ ਮੈਂ
ਕਲਮਾਂ ਤੁਮਰਾ ਕਹਿਤਾ ਨਹੀਂ । ਕਿਆ
ਹੈ ਵਸਤ ਯਵਨੀ ਖਾਲਸਾ ਧਰਮ ਕੇ
ਆਗੇ । ਛੋਡ ਕਰ ਇਸ ਕੋ ਮੈ

ਤੋ ਬਨਤਾ ਨਹੀਂ । ਧਰਮ ਹੋਤੀ ਜੋ ਕਿਸੀ
 ਪਾਪ ਕੇ ਬਦਲੇ ਮਰਤਾ । ਧਰਮ ਕੇ ਵਾਸਤੇ
 ਐ ਜਾਨ ਦੇਨੇ ਮੈਂ ਕੁਛ ਆਰ ਨਹੀਂ । ਮਤ
 ਅਜਾਬੋਂ ਸੇ ਡਰਾਵੋ ਮੁਝੇ ਡਰਨਾਂ ਕਿਆ ਹੈ ।
 ਪੀਆ ਹੈ ਖਾਲਸੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਨੋ ਤੁਰਕਾਰੇ
 ਨਹੀਂ । ਸਮਝ ਕਿਆ ਬੈਠੇ ਹੈਂ ਬੁਜ ਦਿਲ
 ਮੁਝੇ ਮੇਰੇ ਐਏ ਦੁਸਮਨ । ਮੁਝ ਮੈਂ ਸਤਾ
 ਹੈ ਜਿਸੇ ਵਾਰ ਨਹੀਂ ਪਾਰ ਨਹੀਂ । ਤੁਮ
 ਜਿਸੇ ਮਾਂਗਤੇ ਹੋ ਦੁਨੀਆਂਕੇ ਸੁਖਕੇ ਬਦਲੇ ।
 ਮੁਝ ਕੋ ਵੋ ਤਿਆਗ ਕੇ ਜੀਨਾ ਭੀ ਤੋ
 ਦਰਕਾਰ ਨਹੀਂ । ਧਰਮ ਈਸ਼ਵਰ ਕੀ
 ਅਮਾਨਤ ਹੈ ਵੋ ਬੇਚੁ ਕਿਉਂਕਰ । ਧਰਮ
 ਕੇ ਬਦਲੇ ਮੈਂ ਦੁਨੀਆਂ ਕਾ ਖਰੀਦਾਰ
 ਨਹੀਂ । ਆਤਮਾ ਮਰਤੀ ਨਹੀਂ ਜਿਸਮ
 ਕੋ ਚਾਹੇ ਮਾਰੋ । ਲੋਹੇ ਕੀ ਆਗ ਕੀ ਪਾਨੀ
 ਕੀ ਜਹਾਂ ਮਾਰ ਨਹੀਂ । ਬੇਈਮਾਨੋ

ਬੇਈਮਾਨੀ ਨਾ ਕਰੋ ਇਸ ਜਗ ਮੈਂ। ਐਸੀ
 ਬਾਤੋਂ ਸੇ ਹਟੇ ਕਤਲ ਕਰੋ ਕਿਸ ਕੋ ਨਹੀਂ।
 ਆਤਮਾ ਏਕ ਸਾ ਹੈ ਤੁਮ ਹਮ ਸਭ ਕੇ
 ਮਾਹੀਂ। ਮਤ ਦੁਖਾਵੇ ਕਿਸੀ ਕੋ ਧਰਮ
 ਬਿਗਾਰੋ ਨਾਹੀਂ। ਝੂਠੀ ਜਿੰਦਗਾਨੀ ਕੇ
 ਵਾਸਤੇ ਐਸੇ ਉਪਦ੍ ਕਰੋ ਇਸਕਾ ਭਰਵਾਸਾ
 ਨਹੀਂ ਜਾਨੋ ਏਹੀ ਬਾਤ ਸਹੀ। ਅਗ੍ਰ
 ਨਹੀਂ ਮਾਨੋ ਮੁਝੇ ਕਤਲ ਹੀ ਕਰਨਾ ਚਾਹੋ,
 ਯਾਦ ਰਖਨਾ ਤੁਮਾਰਾ ਹਾਲ ਬੁਰਾ ਹੋਨਾ
 ਸਹੀ। ਆਖਰੀ ਦੋਜ਼ਖ ਮੈਂ ਜਾਨਾ ਤੁਮਾਰਾ
 ਹੋਗਾ ਨਹੀਂ ਕੋਈ ਸਾਥੀ ਬਨੇ ਮਾਰ ਜਮਾ
 ਤੁਮ ਕੋ ਪਾਈ ॥

ਚੌਪਈ

ਏਹ ਨਾਜ਼ਮ ਸੁਣ ਜਲਾ ਹੰਕਾਰੀ। ਕਤਲ
 ਕਰਨ ਕੀ ਕਰੀ ਤਿਆਰੀ। ਇਤ ਗੁਰ
 ਸਤ ਜਪ ਪਾਠ ਉਚਾਰ। ਆਖਰ ਉਚੀ

ਕਹਿਓ ਸਵਾਰ ॥

ਸ੍ਰੀ ਮੁਖਵਾਕ ਸਲੋਕ

ਜਿਨੀ ਨਾਮ ਧਿਆਇਆ ਗਏ ਮਸਕਤ
ਘਾਲ । ਨਾਨਕ ਤੇ ਮੁਖ ਉਜਲੇ ਕੇਤੀ
ਛੁਟੀ ਨਾਲ ॥

ਚੌਪਈ

ਇਮ ਕੈਹ ਧਰਮ ਅਰਥ ਤਨ ਲਾਏ ।
ਹੋ ਸ਼ਹੀਦ ਗੁਰਪੁਰੀ ਸਿਧਾਏ । ਪਕੜ
ਕਤਲ ਦੀਏ ਦੇਖ ਕਸਾਈ । ਹੋ ਹਰਾਨ
ਕਹੀ ਆਪਸ ਮਾਹੀ । ਹਮੇਂ ਹਜ਼ਾਰਾਂ
ਕਾਫਰ ਮਾਰੇ । ਪਰ ਐਸਾ ਨਹੀਂ ਕਬੀ
ਨਿਹਾਰੇ । ਕਿਸ ਪਰ ਅਬ ਤਲਵਾਰ
ਚਲਾਵੇਂ । ਦੇਖ ਅਚੰਬਾ ਹਮ ਡਰ ਪਾਵੇਂ ।
ਜੇ ਸਿਰ ਕਾਟ ਹਮ ਨਾਂ ਲੈ ਜਾਈਏ ।
ਖਾਨ ਬਜੀਦੇ ਤੇ ਡਰ ਪਾਈਏ । ਇਸ
ਪ੍ਰਕਾਰ ਮਨ ਸੀਦ ਤੁਤਾਰੇ । ਜਬ ਗੁਰ

ਸੁਤ ਕੇ ਸੀਸ ਉਤਾਰੇ । ਹਾ ਹਾ ਕਾਰ ਭਈ
ਜਗ ਸਾਰੇ । ਰੋਇ ਕਰੋ ਸਭ ਯਾਦ ਦੁਲਾਰੇ ।
ਜਬ ਏਹ ਖਬਰ ਮਾਤ ਕੋ ਹੋਈ । ਬਹੁ
ਵਿਰਾਗ ਸੇ ਕਹੁ ਤਬ ਸੋਈ ॥

[ਦੁਲਾਰਿਆਂਦੇ ਗੁਰਪੁਰੀ ਜਾਨੇਪਰ ਮਾਤਾ ਜੀਦਾ ਵਿਰਾਗ
ਔਰ ਅਪਨੇ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਧਰਮ ਦੀ ਖਾਤਰ
ਕੁਰਬਾਨ ਕਰਨਾ]

ਤਰਜ-ਹਾਏ ਮੁੜੇ ਦਰਦੇ ਜਿਗਰ ਨੇ ਸਤਾਇਆ॥
ਪੀਲੋ ਦੀ ਤਰਜ ਨਕਟਾ

ਹਾਏ ਸੁਣ ਭਾਣਾ ਮਾਤ ਜੀ ਬਿਸਮਾਏ ।
ਕਿਆ ਜੁਲਮ ਕੀਏ । ਲਾਲ ਮਾਰ ਦੀਏ ।
ਜਰਾ ਤਰਸ ਨਾ ਕੀਏ ਹਤਿਆਰੇ । ਹਾਏ
ਸੁਨ ਭਾਣਾ ॥ ਚੌਪਈ ॥ ਬੀਚ ਬਦੋਸ
ਕੌਨ ਕੇ ਧੋਰੇ । ਚਲੇ ਛੋਡ ਅਜ ਲਾਡਲੇ
ਮੋਰੇ । ਅਜ ਦਾਦੀ ਜੀ ਕੌਨ ਬੁਲਾਵੇ ।
ਸੁੰਦਰ ਮੁਖ ਪੁਨ ਕੌਨ ਦਿਖਾਵੇ ॥

ਦੋਹਰਾ

ਪੂਤ ਅਕੇਲੇ ਨ ਸਿਧਾਵੋ ਸਿਧਾਵੋ

ਮੈਂਨੂੰ ਅਪਨੇ ਨਾਲ ਰਲਾਵੋ ਰਲਾਵੋ ।
ਮੈਂ ਐਥੇ ਦੁਖੜੇ ਬਹੁ ਭਰਸਾਂ ਭਰਸਾਂ ।
ਤੁਮ ਤਜ ਗਏ ਹਾਏ ਮੈਂ ਕਿਆ ਕਰਸਾਂ
ਕਰਸਾਂ ॥ ਤਾਰ ਨਕਟਾ ॥ ਅੰਜ ਮੇਰੇ
ਲਾਲ ਗੁਰਪੁਰੀ ਨੂੰ ਸਿਧਾਏ । ਹਾਏ ਸੁਣ
ਭਾਣਾ ਮਾਤਾ ਜੀ ਬਿਸਮਾਏ ॥

[ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਦੇਨਾ ਮਾਤਾ ਜੀ ਦਾ ਕਲਰੀਧਰ ਜੀ ਨੂੰ]

ਤਰਜ-ਕੋਈ ਹਾਲ ਕਹੋ ਜਾਕੇ

ਕਲੰਗੜਾ ਤਾਰ ਕਵਾਲੀ

ਕੋਈ ਹਾਲ ਕਹੋ ਜਾਕੇ ਮੇਰੇ ਸੁਤ ਕੋ
ਸਮਝਾਕੇ । ਧਰਮ ਰਖਿਆ ਹੇਤ ਦੁਲਾਰੇ
ਤੁਮਰੇ ਸੁਤ ਉਜਿਆਰ । ਅਪਨੇ ਤਨ
ਕੁਰਬਾਨ ਕਰ ਦੀਏ ਜਾਲਮਕੇ ਦਰਬਾਰ ।
ਸਨੋ ਸੰਸਾਰ । ਮੈਂ ਭੀ ਰੱਜ ਮੁਖੜੇ ਨਹੀਂ
ਦੇਖੇ ਖੇਲਤ ਗੋਦ ਮਝਾਰ । ਜਲਦੀ ਗਏ
ਵਿਛੜ ਕਰ ਮੁਝ ਏ ਧਰਮ ਹੇਤ ਤਨ
ਵਾਰ । ਗਏ ਗੁਰਾ ਧਾਇ ਦੁਲਾਰੈ ਮੈਂ

ਕਿਸ ਕਰੁੰ ਦੀਦਾਰ । ਸੁਣੋ ਸੰਸਾਰ । ਜੋਰਾ-
 ਵਰ ਸਿੰਘ ਬੀਰ ਦੁਲਾਰੇ ਫਤੇ ਸਿੰਘ
 ਉਜਿਆਰ । ਤੁਮਰੇ ਬਿਨਾਂ ਜਗ ਮੈਂ ਕਿਆ
 ਕਰਸਾਂ ਬਿਧ ਅਕੇਲੀ ਨਾਰ । ਸੁਣੋ ਸਭੀ
 ਸੰਸਾਰ । ਬੇਟਾ ਅਪਨੇ ਸਾਥ ਲੇ ਚਲੋ ਦਰਸ
 ਦਿਓ ਇਕ ਵਾਰ । ਨਿਮਕ ਖਾਇ ਕਰ
 ਪੰਮੇ ਗੰਗੂ ਜੁਲਮ ਕੀਓ ਏਹ ਭਾਰ । ਜੋ
 ਸਿੰਘ ਹੋਏ ਨਾ ਬਾਹਮਨ ਮਾਨੇ ਯੇ ਬਡ
 ਨੀਚ ਗਵਾਰ । ਸੁਣੋ ਸਭੀ ਸੰਸਾਰ । ਇਸੀ
 ਜਗਤ ਮੇਂ ਸੁਣੋਂ ਪਿਆਰੇ ਮੇਰੇ ਪੁਤ ਜਿਸ
 ਚਾਰ । ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਕਿਆ ਪੀਵਨ ਖਾਵਨ
 ਲਗੀ ਜਿਗਰ ਤਲਵਾਰ । ਧੰਨ ਗੁਰੂ
 ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਦੁਲਾਰੇ ਜਿਨ ਅਪਨੇ ਤਨ
 ਵਾਰ । ਖਾਲਸਾ ਧਰਮ ਰੱਖਿਆ ਕੀਨੀ
 ਸੁਣੋਂ ਸਭੀ ਸੰਸਾਰ ॥

[ਭਾਰਥ ਭੂਮੀ ਦਾ ਬਿਲਾਪ]

ਤਰਜ-ਗਾਗ ਜ਼ਿਲਾ ਤਾਰ ਤਲਵਾਰਾ

ਤੁਰ ਗਏ ਦਸਮ ਗੁਰੂ ਦੇ ਲਾਲ। ਦੁਨੀਆਂ
ਤਿਆਗੀ ਧਰਮ ਨਾ ਤਿਆਗਿਆ ਲਿਆ
ਜ਼ਫਰ ਸਿਰ ਜਾਲ। ਡਗ ਮਗ ਧਰਤੀ ਦਾ
ਦਿਲ ਕੰਬਿਆ ਆਇਆ ਸਖਤ ਭੁਚਾਲ।
ਗੜ ਗੜਾਟ ਕਰ ਗਗਨ ਗਰਜਿਆ
ਝੱਖੜ ਝੁਲੇ ਕਰਾਲ। ਕੁਦਰਤ ਹੋਗਈ
ਬਿਹਾਲ (ਤੁਰ ਗਏ ਦਸਮ)। ਭਾਰਥ ਭੂਮੀ
ਰੋ ਰੋ ਕੂਕੇ ਗਏ ਕਿਧਰ ਮਮ ਬਾਲ।
ਨਜ਼ਰ ਮੇਰੀ ਥੀਂ ਓਲ੍ਹੇ ਹੋਗਏ ਜਾਇ ਛਿਪੇ
ਕਿਤ ਢਾਲਾਹਾਏ ਮੈਂ ਰੋ ਰੋ ਹੋਈ ਬਿਹਾਲ
(ਤੁਰ ਗਏ) ਆਓ ਪਿਆਰੇ ਦਰਸ
ਦਿਖਾਵੇ ਲਗੋ ਮਾਉਂ ਗਲ ਨਾਲ। ਅੱਖੀਂ
ਸੁਖ ਕਲੇਜਾ ਠੰਡਾ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਵੇ ਵਾਲ ਵਾਲ।
ਵਿਛੜ ਕੇ ਪੈਗਏ ਜਾਲ। (ਤੁਰ

ਗਏ) ਆਖਨ ਲੋਕੀ ਲਾਲ ਦੁਲਾਰੇ ਦੁਸ਼ਟਾਂ
 ਕੀਤੇ ਕਾਲ। ਚਿਟਕੇ ਕੰਧਾਂ ਵਿਚ ਮਮ
 ਸੋਹਨੇ ਹੋਏ ਨੀਚ ਨਿਹਾਲ। ਹੁਣ ਮੈਂ
 ਕਿਵੇਂ ਬਿਤਾਵਾਂ ਕਾਲ। (ਤੁਰ ਗਏ) ਦਰਦ
 ਬਿਦਰਦਾਂ ਮੂਲ ਨਾ ਉਪਜਿਆ ਭੜਕੀ
 ਕ੍ਰੋਧ ਜੁਆਲ। ਸਿੱਕ ਸਿੱਕ ਲੀਤੇ ਲਾਡਾਂ
 ਪਾਲੇ ਚਿਟ ਦਿੱਤੇ ਵਿੱਚ ਪਾਲ। ਗੁਰ ਸੁਤ
 ਪਾਲੀ ਪਿਤਾਮਾ ਚਾਲ। (ਤੁਰ ਗਏ) ॥

ਦੋਹਰਾ

ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੀ ਮਾਤਾ ਜੀ ਕਹੇ ਮੁਖੋਂ
 ਤਬ ਆਪ। ਉਸੀ ਬੁਰਜ ਮੇਂ ਪ੍ਰਾਣ ਤਜ
 ਬਾਹਮਨ ਕੋ ਦੇ ਸ੍ਰਾਪ ॥

ਚੌਪਈ

ਫੋਰਨ ਗੁਰ ਪੁਰ ਲੀਓ ਨਿਵਾਸ। ਪਾਛੇ
 ਸਿੰਘ ਕਰ ਅਰਾਸ। ਮਾਰੂ ਸਬਦ ਗਾਏ
 ਮੁਖ ਜੋਇ। ਮੋਹਰ ਚਰ ਧਰ ਲੈ ਸੋਇ।

ਜੋਤੀ ਸਰੂਪ ਜਹਾਂ ਗੁਰ ਦੁਆਰਾ । ਉਹਾਂ
ਰਚਤ ਅੰਗੀਠਾ ਭਾਰਾ । ਤਨ ਦੋਉ ਸਹਿ-
ਜਾਦਨ ਪਿਆਰੇ । ਮਾਤ ਸਮੇਤ ਦੀਨ
ਸਸਕਾਰੇ । ਸੰਬਤ ਦਿਨ ਪੁਨ ਮਹਾਂ
ਪਛਾਨੋ । ਮਿਲੇ ਜੋਤ ਸੰਗ ਜੋਤ ਮਹਾਨੋ ॥

ਦੋਹਰਾ

ਸੰਮਤ ਸਤ੍ਰਾਂ ਸੈ ਹੁਤੋ ਉਪਰ ਕਾਹਠ ਜਾਨ ।
ਤੇਰਾਂ ਧੋਹ ਬਖਾਨੀਏਂ ਐਤਵਾਰ ਦਿਨ
ਮਾਨ ॥

ਚੌਪਈ

ਜਿਸ ਪੰਮੇ ਅਰ ਧੋਹ ਕਮਾਈ । ਉਸਕੀ
ਬਾਤ ਸੁਣੋਂ ਮਨ ਲਾਈ । ਸਭ ਯਵਨੀ ਮਨ
ਮਾਹਿ ਵਿਚਾਰੀ । ਗੰਗੂ ਜੋ ਬ੍ਰਹਮਨ ਥਾ
ਭਾਰੀ । ਠੀਕ ਲਾਂਗਰੀ ਥਾ ਗੁਰ ਕੇਰਾ ।
ਗੱਫੇ ਮਾਰੇ ਉਸੇ ਬਡੇਰਾ । ਗੁਰ ਸੁਤ ਉਸ
ਹੀ ਕੇ ਘਰ ਰਹਿਓ ਦਰਬ ਉਨ੍ਹਾਂ, ਕਾ
ਇਨ ਸਭ ਲਹਿ' ਨਕੇ ਹਜਮ ਕਰਨ

ਹਿਤ ਜੋਇ । ਬਾਲ ਫੜਾਇਓਂ ਹਮ ਕੋ
ਦੋਇ । ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਹ ਆਪਸ ਮਾਹੀਂ ।
ਬਡੋ ਜੋਸ਼ ਆਇਓਂ ਤਿਨ ਤਾਹੀਂ । ਫੈਰਨ
ਧਾਇ ਪਕੜ ਤਿਸ ਲੀਨਾ । ਮਾਰ ਮਾਰ
ਤਿਸ ਬਿਆਕਲ ਕੀਨਾ । ਗਲ ਉਸਕੇ
ਮੈਂ ਰੱਸਾ ਪਾਇ । ਚੰਡਾਲਨ ਕੋ ਦੀਆ
ਫੜਾਇ।ਸਾਰਾ ਘਰ ਤਿਸਕਾ ਲੁਟ ਲੀਨਾ ।
ਖਿੰਚ ਖਿੰਚਾਇ ਤਿਸ ਮਾਰ ਸੁ ਦੀਨਾ ।
ਬੁਰਾ ਹਾਲ ਤਿਸ ਕਾ ਤਬ ਭਇਓਂ ।
ਅਪਨਾ ਕੀਆ ਦੁਸ਼ਟ ਨੇ ਪਇਓਂ ॥

॥ ਇਤੀ ॥

ਇਸ਼ਤਿਹਾਰ

ਵਾਰਾਂਸਟੀਕ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸਜੀ

■ ਜਿਸਦਾ ਟੀਕਾ ਪੀ ਮਾਨ ਭਾਈ ਨਰੈਣ
ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਬੜਾ ਤੁ ਨਾਲ ਕੀਤਾ

ਹੈ ਜੇ ਖਾਲਸਾ ਪ੍ਰਚਾਰਕ ਵਿੱਦਿਆਲੈ ਤੋਂ
 ਵਿੱਦਿਆ ਪੜ੍ਹੇ ਹਨ ਤੇ ਫਰੀਦ ਕੋਟ ਸੀ
 ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦਾ ਟੀਕਾ ਭੀ
 ਕੀਤਾ ਹੈ, ਇਸ ਵਾਰਾਂ ਦੇ ਟੀਕੇ ਨਾਲ
 ਭਾਵ ਤੇ ਬਾਲੀ ਦੇ ਦੋਵੇਂ ਤਤਕਰੇ ਹਨ
 ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਇੱਕ ਸੋਨਾ ਤੇ ਦੂਜੇ ਕੁੰਦਨ
 ਵਾਲੀ ਗਲ ਹੋਗਈ ਹੈ ੪ ਭਾਗ ਮੋਖ ੨॥)
 ਤੇ ਏਸੇ ਗਿਆਨੀ ਜੀ ਨੇ “ਬਾਈ ਵਾਰਾਂ
 ਸਟੀਕ” ਦੇ ਹਿੱਸਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਟੀਕਾ
 ਕੀਤਾ ਹੈ ਮੋਖ ਉਸਦਾ ਵੀ ੨॥) ਹੈ ॥

ਭਾਰੀਖਸ਼ਮਸ਼ੇਰਖਾਲਸਾਇਸਵਿਰ
 ਪੰਥਦਾਨਾਮਕਾਇਮਰੱਖਨਵਾਲਿਆਂਸੂਰਜਾਂ
 ਸ਼ਹੀਦਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਸੰਗ ਲਿਖੇਹਨ ਜਿਸਦੇਪੜ੍ਹਨ
 ਨਾਲ ਸਿੱਖੀ ਵਲ ਪ੍ਰੇਮ ਤੇ ਸਿੱਖੀ ਦਾ ਪਤਾ
 ਲਗਦਾ ਹੈ ਮੋਖ ੨॥

ਅਸੀ ਹਿੰਦੂ ਨਹੀਂ-ਨਵੀਂ ਰਚਨਾ
ਹਿੰਦੂ ਸਿੱਖ ਦਾ ਪ੍ਰਮਾਣਾਂ ਸਹਿਤ ਨਿਬੰਧ
ਮੋਖ ॥)

ਵਡੇ ਪ੍ਰਯਾ ਦਸਮ ਗ੍ਰੰਥ-ਜਿਸ ਦੀ
ਮਦਦ ਨਾਲ ਸੁਖੈਨ ਹੀ ਦਸਮ ਗ੍ਰੰਥ ਦਾ
ਪਾਠ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਮੋਖ ੧।)

ਮਾਪਿਆਂ ਦਾ ਵੈਰ-ਅੱਜ ਕੱਲ ਦੇਸਦੇ
ਵਿੱਚ ਮੁੜ ਮਾਪੇ ਜੋ ਧੀਆਂ ਨਾਲ ਸਖਤੀਆਂ
ਕਰਦੇ ਹਨ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਦੁਰਦਸ਼ਾ ਦਾ ਫੋਟੋ ।)

ਡਾਂਗੋ ਡਾਂਗੀ-ਜਿਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤੇ
ਮਤ ਮਤਾਂਤ੍ ਹੋਨ ਕਰਕੇ ਲੜਾਈ ਝਗੜਾ
ਹੰਦਾ ਹੋਵੇ ਏਹ ਪੁਸਤਕ ਸ਼ਾਂਤੀ ਵਰਤਾ
ਦੇਂਦੀ ਹੈ, (੧)

ਭੂਲਭੂਲ ਇਸ ਵਿੱਚ ਪਿਆਰ

ਦਾ ਸੱਚਾ ਨਮੂਨਾ ਤੇ ਬਹਾਦਰੀ ਦੇ ਕਾਰਨਾਮੇ
ਬੜੇ ਵਿਸਥਾਰ ਨਾਲ ਦਰਜ ਹਨ। ਮੌਖਾ।)

ਅਸੀਰੇ ਹਿਰਸ-ਲੋਭੀ ਦਾ ਜੋ ਹਾਲ
ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਉਹ ਇਸ ਪੁਸ਼ੁਕ ਵਿੱਚ ਚੰਗੀ ਤਰਾਂ
ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਮੌਖ ॥)

ਖੁਬ ਸੂਰਤ ਬਲਾ-ਅੰਜਕੱਲ ਦੇ ਫੈਸ-
ਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਜੋ ਭੈੜੇ ਹਾਲ ਤੇ ਪਤਿਬ੍ਰਤਾ
ਧਰਮ ਦੀ ਸਚੀ ਸੂਰਤ ਜੇ ਵੇਖਨੀ ਚਾਹੇ
ਤਾਂ ਏਹ ਪੁਸਤਕ ਪੜ੍ਹੋ ਮੌਖ ॥ =)

ਆਸਾ ਦੀ ਵਾਰ ਛਕੇ ਤੇ ਛੰਦਾਂ ਸਮੇਤ
ਮੌਖ ≡)

ਵਰਤ ਸਿਆਪਾ-ਗੁਰਬਾਣੀ ਦੇ ਪ੍ਰਮਾਣਾਂ
ਸਹਿਤ ਵਰਤ ਰਖਨ ਦੇ ਅੰਗਨ ਤੇ
ਖੰਡਣ) ॥

ਪਤਾ-ਭਾਈ ਲਾ... ਡ ਸਨਜ
ਪੁਸਤਕਾਂ ਵਾਲੇ, ਬਜ਼... ਦੀ ਸੇਵਾਂ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ

(੪੬)

ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਭਾਈ ਮੋਹਨਸਿੰਘ ਜੀ ਵੈਦ
ਤੇ ਮਿਉਨੀਸੀਪਲ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਸ੍ਰੀ ਤਰਨ ਤਾਰਨ
ਜੀ ਦੀਆਂ ਰਚਤ ਪੁਸਤਕਾਂ

ਆਤਮ ਸੁਧਾਰ—ਅਰਥਾਤ Self
help ਦੇ Self culture ਦਾ ਉਲਥਾ
ਜਿਸ ਵਿਚ ਆਪਣੇ ਆਪ ਸਿੱਖਿਆ ਦਾ
ਗ੍ਰਹਨ ਕਰਨ ਅਤੇ ਸ਼ਰੀਰ ਮਨ, ਆਤਮਾਂ
ਦੇ ਸੁਧਾਰ ਦੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਅਰ ਢੰਗ ਬੜੀ
ਹੀ ਚੰਗੀ ਤਰਾਂ ਦੱਸੇ ਹਨ! ਭੇਟਾ।—)ਅਨੇ

ਸੁਖੀ ਜੀਵਨ ਦੇ ਗੁਰ—ਅਰਥਾਤ

Pleasure of life ਤੇ ਪਹਿਲੇ ਭਾਗ ਦਾ
ਉਲਥਾ—ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਸੰਨ ਰਹਿਨ ਦੀ
ਲੋੜ, ਕਰਤਵ ਪਾਲਣ, ਮਿਤ੍ਰਾਂ ਦੀ ਲੋੜ
ਤੇ ਚੋਣ, ਸਮੇਂ ਦੀ ਕਦਰ ਤੇ ਵਰਤਾਓ,
ਸਫਰ ਕਰਨ ਤੇ ਯਾਕ ਤੇ ਢੰਗ, ਘਰ ਦਾ
ਸੁਧਾਰ, ਪੁਸਤਕ ਪੜ੍ਹਨ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਤੇ ਪੁਸਤਕਾਂ

ਦੀ ਚੋਣ ਆਦਿਕ ਅਤੀ ਉੱਤਮ ਵਿਚਾਰ
ਦੱਸੇ ਗਏ ਹਨ । ਭੇਟਾ ।) ਚਾਰ ਆਨੇ

ਵਪਾਰ ਸਿੱਖਿਆ—ਇਸ ਵਿੱਚ ਵਪਾਰ
ਦੇ ਨਿਯਮ, ਢੰਗ ਤੇ ਗੁਣੇ ਭੇਦ ਦੱਸੇ ਗਏ
ਹਨ ਜਿਸਨੂੰ ਇਕ ਅਵਾਨ ਆਦਮੀ ਭੀ
ਵਿਚਾਰ ਕੇ ਵਪਾਰ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋ
ਸਕਦਾ ਹੈ ਤੇ ਹੋਰ ਅਨੇਕਾਂ ਸਿੱਖਿਆ ਸਿੱਖ
ਸਕਦਾ ਹੈ, ਵਪਾਰੀਆਂ ਦੇ ਬਿਨਾਂ ਹੋਰ ਭੀ
ਹਰ ਇਕ ਸੰਸਾਰੀ ਮਰਦ ਇਸਤੀ
ਵਾਸਤੇ ਲਾਭਵੰਦ ਹੈ । ਕੀਮਤਾ—)

ਆਤਮ ਵਿਦਿਆ ਦੇ ਗੁਰ—ਇਸ
ਵਿਚ ਮਾਨਸਕ ਯੋਗ (ਮੈਸਮਰੇਜ਼ਮ ਅਤੇ
ਸਪਿਰਿਚੁਅਲ ਇਕਾਪ) ਵਾਤ ਭੂਤ
ਵਿਦਿਆ ਦੇ ਗੁਰ ਨਿਯਮ ਗੁਣੇ ਭੇਦ

ਪਗਟ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ । ਭੇਦਾ ।)

ਸੰਦੂਕ ਦਾ ਮੁਰਦਾ—ਇਹ ਇਕ
ਅਤੀ ਸ਼ਾਦਲੀ ਤੇ ਸਿੱਖਜਾ ਭਰੀ ਨਾਵਲ
ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਕ ਜਾਸੂਸ ਦੀ ਹਿੰਮਤ,
ਲਾਵਾਰਸ ਮੁਰਦੇ ਦੇ ਖੂਨ ਦੀ ਖੋਜ,
ਕਰਨੀਆਂ ਦੇ ਫਲ, ਵਿਧਵਾ ਦੀ ਦਸ਼ਾ ਤੇ
ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦੁਖੜਿਆਂ ਦੇ ਦਰਦ ਭਰੇ ਹਾਲ
ਦਸੇ ਗਏ ਹਨ । ਕੀਮਤ ≡)

ਮਿਲਨ ਦਾ ਪਤਾ ਏਹ ਹੈ:—

ਭਾਈ ਲਾਭ ਸਿੰਘ ਮੈਂਡ ਸਨਜ਼
ਕਮੀਸ਼ਨ ਏਜੰਟ, ਬਾਜ਼ਾਰ ਮਾਈ ਸੇਵਾਂ
ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ

(੪੮)

ਪਗਟ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ । ਭੇਟਾ ।)

ਸੰਦੂਕ ਦਾ ਮੁਰਦਾ—ਇਹ ਇਕ
ਅਤੀ ਸ਼ਾਦਲੀ ਤੇ ਸਿੱਖਿਆ ਭਰੀ ਨਾਵਲ
ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਕ ਜਾਸੂਸ ਦੀ ਹਿੰਮਤ,
ਲਾਵਾਰਸ ਮੁਰਦੇ ਦੇ ਖੂਨ ਦੀ ਖੋਜ,
ਕਰਨੀਆਂ ਦੇ ਫਲ, ਵਿਧਵਾ ਦੀ ਦਸ਼ਾ ਤੇ
ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦੁਖੜਿਆਂ ਦੇ ਦਰਦ ਭਰੇ ਹਾਲ
ਦਸੇ ਗਏ ਹਨ । ਕੀਮਤ =)

ਮਿਲਨ ਦਾ ਪਤਾ ਏਹ ਹੈ:—

ਭਾਈ ਲਾਭ ਸਿੰਘ ਮੈਂਡ ਸਨਜ਼
ਕਮੀਸ਼ਨ ਏਜੰਟ, ਬਾਜ਼ਾਰ ਮਾਈ ਸੇਵਾਂ
ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ